

Értesítések és levelek el nem fogadtak:

Előzetési árak:

Levelek három kőre, vagy
váltók postai kőre,
Árta áru . . . 1 fr.
Egyéb . . . 10
Árta áru . . . 10
Egyéb . . . 10
Árta áru . . . 10
Egyéb . . . 10

Gyűjtemény 4 fr., a kapható
a kiadványtalan és Gyűjtemény
a kiadványtalan és Gyűjtemény

BRASSÓ

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közmívelődési és szépirodalmi lap.

A Brassói Magyar Kaszinónak, az E. M. K. E. brassómegyei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint kétszer: szerdán és szombaton.

Szerkesztési hely:

Brassó, Kapu utca 24. szám alatt.
hová a lap szállást érte illeti közlemények intézked.

Feliratok szerkesztő:

D. ZAKARIÁS JÁNOS.
Értezők vissza nem adtak.

Lapfelhirdető:

A Közlemények iradalmi és nyomdai részvétel. Kolozsvár.
Kiadó: Bernstein Márk — Brassói Közlemények nyomda.

Internacional.

E lapok közébből 91-ik számának külföldi rovatában olvastuk, hogy a V. Verseskerest brassói-fők legtegye végrevalahára kiép a brassói-fők terge; a választmány augusztus hó 28-án elhatározta, hogy az egyet pentára javára sz. p. t. és októberben 3 feladást fog tartani, szept. 24-én pedig által fog rendelkezni. A felolvasások felvitára magyar, német és román nyelven fognak megtartani s mint a szerkesztőségnek külföldi értesítők mondja: „az egyet, ill. nemzet. (sic) jellegének megvédeni czéljából. Előírások kiküldése czéljából sietünk kijelenteni, hogy a V. Verseskerest egyet brassói főknak meg Szendrői Gyula főispánján idejében alaptörz tagja lettünk, az alapítványt összeget felvitelük és így tollunkat az egyet iránt ma is a legmegelőzőbb jóakart vezeti, mert jól tudjuk, hogy a Verseskerest-egyet feladatát egy béke mint halmoz idejében a legmegelőzőbb.

Hazafias kötelessége azért minden tompolagnak és honleányok azt az egyet minden körülmények között érköltünk és anyagiag segélyezni, támogatni. Nem kell annak feltételezésnek nyelvében lebeszélősködni. Elég, ha rámutatunk a mostani határolt főgyeerekre, melyek lábra eseten, mint látni ója hazánkat, rengeteg sebesüléseket fognak okozni annyira, hogy a sebesültek csak is egy nyíly egyet támogatása által lehet az az egyet.

eluteln vissza adni, a család körnek és a hazának megtartani. Mostani sorunk czéljára annak tohát ráérni. Sajnos, hogy mi brassói nem bírjuk még ezt az egyetlet is az igaz hazaiságnak magaslától telteiben, hanem lelkünk a kázt, a nemzetiség sorompói köz: internationalis jellegűnek nevezik el ezt az egyetlet is, talán azért, hogy így nagyobb bevételekhez jussunk.

A czél szent, a czél nem szentesíti meg az eszközt. Internationalis jellegű magunkat, bá, felolvasások a jelen esztendőnk, nem egyéb, mint fából csinált vasárkák.

A Verseskerest-egyet nem a magyar, nem, román vagy brassói és brassómegyei lakosok, hanem a hazafiek és honleányok, tehát nélkülük a nyelvre, a melyet egy vagy másik a maga anyanyelvének való a nagy kultúráján. Honpolgárok és honleányok között, a kik ugyanazon hazának gyermekei, internationalis viszonyról szó nem lehet. Nem is szoktak ezt az elnevezést ugyan azon haza, hanem két vagy több kultúrához haza lakosaira alkalmazni.

Maga a Verseskerest egyet a mennyiben ezt Európa művelt állama el fogadták, clebe léptették internationalis intézmény, meg pedig a legudvösebb, a legmegelőzőbb, az ugyanazon haza fiaira nézve nem lehet internationalis, nem is az, hanem hazafias emberbaráti intézmény, a melynek minden hazai és honleány, bár-

miyen is az ó anyanyelve, mint hazafi és honleány alapító, rendes és pártoló tagja. Van nekünk Brassóban tenger sok magyar, német és román férfi és nő egyetlet, melyek különböző károskba szorítottak ugyanazon város lakosait, szét-forgaszkodtak az erőket. Ezt még el kell bontani, mert tagadhatatlan tény állt előttünk Brassó város lakosai magyarok, szászok, románok és az a három nyelv és az a 6-7 kultúrához feleleket egy szét-választják Brassó lakosait, hogy nem lehetnek egybet, mint azt, hogy csak nézzük, hogy miket teszünk a 3 nyelvű és 6-7 feleleket lakosok.

Vége valahára van egy egyet, a melyben mint hazafik és honleányok a hazafiság magasztos eszméjében mind-együtt egyesülhetnek, a hiszünk is, hogy egyenlően fogunk, a nélkül, hogy szükségünk lenne ama eszlekre, melyet internationalis garanzinggal díszítettek, hogy annak inkább felkarjuk a Verseskerest legvalóságos egyetlet.

Meggyőződés legelőbb Csernátalán közeg használtuk az internationalis szót, de nem a csúgók, mert azok nem tudnak diákul Épitettek egy emlecs szövegét, s mintán Csernátalán lakói napszámok és románok, hogy egykére legyen az a vendég, a diákul tudók elevenezik Hotel Internationalis Anonban díszesítők szolgák Csernátalán lakosainak, hogy mitán megértjük, hogy az az Internationalis elnevezés ugyanazon közeg és

haza fiak között által csinált vasárkák, azok bizony szépen eltűntek azt a híres feliratot a közeg vendégjelölő és ezt igen helyesen is tették. Hiszük, hogy Brassóban is, a hol mégis tohát az okos ember mint Csernátalánban, levezzik a Verseskerest főispánját azt a semmit sem jelentő czéget és oda írják a „hazafiság“-ot. E fogalom oly nagyszerű, oly magasztos, hogy abban mindannyian beleérünk s nem is fog azért senki megebehtelni, mert mindenké búsza arra, ha őt jó hazafinak, jó honleányának tartják, meg megfordítva, senkinek sem fáj érzékenyben valami, mint az, ha őt rossz hazafinak honleányának tartják. Főre tehát az Internationalis jelleggel, és eljen a hazafiság! Legynék egyek a honzeretektelt és a magasztos érzékletet vezessen mint a Verseskerest főispánját a legelőbb.

Politikai hírek.

A nemzeti párt vezetője, Apponyi Albert s több előkelő tagja, köztük Horváth Nándor elnök is, e hónap folyamán beszámolt szándékának tartani kéri. De kérdések, vajon meg is tartják-e beszámolóikat, mitán a hatóság a kolera vájt tekintettel nem engedhetik meg mostanában a nagyobb számban gyűléseket.

A rozsnyói választó kerületből telegrafálták, hogy ha Andrássy Géza gróf a poroszyi főispánját el fogad-

TÁRCZA.

Az én kedvencz állatom.

— M. O. úrná —

Minkak is kedvencek lehet, nemcsak nekem. És tudom is, hogy az anyi, de a nagy sokmá, szánaknak szerencsétl. ill. o. le legkedvesebb állata a magyarság. A példabeszéd az azt tartja, hogy: „Lóra termetet a magyar! És valamint és a német kutyá nélkül: egy a magyar nem elő kétség gyönyöszere, mint lóhatat, mutatja a huszárak meg a bakák versenyé.

A gyerek már apja tördén kezd a lovagias, azután folytatja a versenypárat. De meg tudja látni a megvárt kutyát, hogy róla meg tudja látni: „Szállt csak a kend lóba, ritkán jár az jakolabá. Mikor szent telka masszadt, akkor: „Mint a porosz szénnyest tustatján, rept a legény a gyere párpánj. Utóbb pedig, ha felkapaszkodott az ugorka, fura, akkor már csak lájálót beszél.

Amde a „nagy kaszár!“ a huzi, legyőzött az anyi: „szállt le német!“ De a magyar, ha képtelen tördén meg akkor sem tud megvárni a nélkül. Beteszik a szent-Mihály lovát.

A lo sátré, szőré különöbök — no azt szerint:

1. Sárocs szőré a párpánj, azon mennek hozzád borsók.
2. Föld lovát fel van kantárova, el s meyek a rézszimbis nyja.

3. Hóka lován kispapát a töluba, betettem a kondorosi eszárba.”

4. Kís egy lován patkószegek békéi nyos, madarait eszárba haza békéi yes.”

5. Hóka lován lez lován hóka, mért nem halgatt a csodás szavára.”

6. Aszár, hogy én szőnyeg vagyok, hát fóké lovam józ. Iste fóké lovam keresz, magam vagyok kitesz fóké lovam.”

7. Volt nekem egy daruzsói párpánj, eladta a szegedi kapitány. „Vörös ember, hól ritkán válik abból jó — tartja a komondás. A „derez“ gyalog rosszabb párpánj volt, nem szorotok rajta lovagnak; mintha fókéba van az ember szót, szit ellenőzött rácsolták a „lovagot“, hogy kijátszón le ne szok.

A szőré lo szőré négy nagyon értékes, de csak addig meg, lepedő, anyi, krétt a meg se bősé; akkor aztán (régente trombitás sák adták) szarvanyit, rongyot meszt, föld, postat stb. fuvaroznak rajta, régtől pedig láva, vagy talábra pingálják és békébe vendélt a „főúr hóka. . . s a meg benne hisztve fókák, miniat az útszól, addig ó kún az égőlovának és görömbö zaperben élen-szönyeg borsulát, hisz ahogy nyi is „előg nagy a fejét!“

Pogány ócsók haduknak hóhéler lovát adoztak a berkeken. Zalka tejedelm és Szavotlak, állitóság, szőré lört által ó országnak.

A lo szőré letek nem igen fogja és mégis szavátörés meg korozott, a mennyiben régtől időben a kortesek lovát —

ha szőré gylittek — be szokták mosni és fókéltől látt — simli!

Egy komondás így szól: „Ha fóké lován úldának, földj a napnak; ha szőré, úgy meg látna utat; de ha szőré, akkor mosni kell, a morre látni. Ennek a magyarságnak az, hogy a kétértő gyökök szemébe, a szőré rosszak patjának, a szőrék pedig legjobb alkalom lakók.

A fókák párpákát a tündérnőse „arany-szőrének“ szokta tartani. Hogy pedig láva pódított milyen szőré lovak ragadták tizes szőrének az égbe: arról nem csak a fábla. . .

A megörült III. Richard király, mikor a csata hevében egy országot lört egy lört, bizonyára nem őt néz meg az a eszleket, no s a szőré.

Póhóbat, a napigézet, szárnyas tüzes lovak ragadták az ég felé. Phaton utj egykor Auróra nagyisimhoz akit a napoközön kijelent, de a lovak elragadták és a föld felé rohantak leve; nehogy a földet összegezzék. Zeus az égigényen urkozott szőré menyőlvöl az égigényen folyó szőré.

Nagy Szűzről szőré vitéz társai fölött Bucephalus nevű lova töltte vesztét az állat, hogy — kikötés szerint — legelőbök nyelrielt.

A lo, bár nem az állat, de azért még sem megistelték ezim, ha azt mondják: „lo!“ ill. (pedig sok ember szándékának emlegeti magát lova tenn). az se szerencsétlen is, ill. — meg is tudnak — az tiszteletlennek a „lőgés“ szőréneknek —

Az is groteskaság-zámbe meg, ha azt

mondják: „baj a lóba!“ pedig ezölött pasz egy esztendővel egy csapat görög katona kommandórába bujt leve a trojai falak! Is így becsapmészt magokat az osztrómet vába, diák idején elmozgatták és lekasabolák az orókát a várt borsétek.

Jakó pártárús 12 fiai egyetük maga adta ezt a nevét: „Isachar“, a mint kerekesben jelent, mint: „erős szőré“, és a jó fiu ezt a nevet az akkori szőrék szőrének és becsülteltetle. Hija, de manapság már csak ott kelendő a számr, a hol lo minőre: a kőszőrének pedig, mivel lo minőre, vagy a kőszőrének a zenekar vagy dobját borsulát, ha lo minőre, meg a kuty is megjárja!

Könyvesbó dolog volt az, mikor a régi diákos világban egy domine férfi egy arany-sarkanyt vitetett latinul előkérődni én, a britikón „éjéti lauro“ helyett) őt ökkép ezimete: „equo aurio“ (tűs lóra).

Am ember is úgy jár, mint a lo. Hány van, a ki ingyén viros falatolt job s mégis sokszor alig tudják felők, hogy tulajdonké: „az fóké!“? Csak az borsnyos, hogy nem az a lo eszi meg az alakot, a melyk meg-szolgálja.

Am embert a borsótt, a lovát s az kanyarozón i mondja a közbeszéd. De vanak „lusta firmák“, a kiket, ha az ostor bódogab végével, vagy rászavarával ösztönkeltetés megfelfutótt velők, mert a lustabó borsótt, csak az a szerénybó meg.

Ki borsó, hogy a lo is éregetlen szavát? Pedig úgy van.

93. ik szám